

1012 כי תצא

כניסת השבת: 18:59

יציאת השבת: 19:49

רבנו תם: 20:38

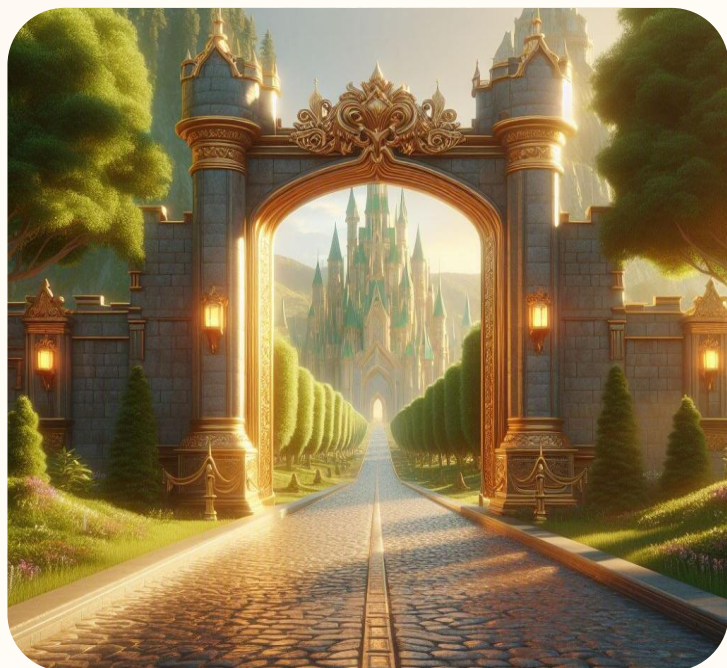
ע"פ אופק ת"א

ט' אלול התשפ"ו

טוב העלון השבועי להסות בה'

זהב לפניך - הרם!

יחדיו, זה לצד זה, כשעל פניהם ניכר שלא אכלו כבר מזה זמן רב. לפתע, בעת הליכתם, הבחין האב במטבע זהב נוצץ על פני הקרקע. מטבע זהב היה שווה הון רב בימיהם, ובשבילים היה זה כזכיה גדולה בפיס. פנה האב אל בנו ואמר לו: "בני היקר, התכופך בבקשה והבא לנו את המטבע. כשהמטבע יהיה שלנו נצא ממעגל העוני הכבד, ונוכל לחיות בריווח, מתוך עשירות ומזון ללא גבול".

הבן שהיה חלש ותשוש למאד מרוב מחסור באוכל, השיב לאביו בצער: "אבא יקר, אין בי אפילו טיפת כח אחת קטנה להרים את המטבע, אני ממש חלש ורעב". ראה זאת האב והתכופך בעצמו ולקח את מטבע הזהב. נכנס האב לחנות סמוכה שהיתה, ורכש עם המטבע לבינתיים, 13 תפוחים גדולים, אדומים ועסיסיים, ללא ידיעת בנו והחביאם בתוך השק שלו...

- המשך בעמוד 3 -

כמה אוהב ה' את בניו ובנותיו, עם ישראל שנותן להם בכל תחילת שנה את יום הדין - ראש השנה. כדברי ספר 'החינוך': "מחסי הא-ל על ברואיו לפקוד אותם ולראות מעשיהם יום אחד בכל שנה ושנה, כדי שלא יתרבו העוונות כל כך ויהיה מקום לכפרה. והוא רב חסד מטה כלפי חסד, וכיון שהם מועטים (עוונותיהם) מעביר עליהן. ואם אולי יש בהם עוונות שצריכין מירוק - נפרע מהן מעט מעט".

מרחמי אבינו הרחמן לעשות לנו משפט בכל שנה, כדי שלא יתרבו עוונותינו לחשבון גדול, וכך יוכל בחסדו הגדול להטות הדין לרחמים ולכפר לנו. ואף בעוונות כבדים - יפרע מעט מעט, מאהבתו וחמלתו עלינו. ממשיך ה' חינוך וכותב: "כמאמר חז"ל (ע"ז ד): 'אוהבו נפרע ממנו מעט מעט', ואם לא יפקדם עד זמן רב, יתרבו כל כך עד שיתחייב העולם כמעט כליה ח"ו". הרי לנו, שגם יום הדין של ראש השנה, כל מהותו ויצירתו נעשתה מתוך רחמים גמורים שיזכה האדם ויצליח להיות נקי ומאושר בחייו.

ואם כל זה לא מספיק, נתן לנו חודש שלם בשנה, המקדים לדין, והוא חודש אלול, וקבע הוא ברצונו יתברך כי בחודש זה יתעוררו רחמים גדולים על כל יהודי מעם ישראל, לקבל תשובתו ולרחם עליו, כדי למחוק את כל מעלליו באותה שנה, וכדברי ה' חיי אדם' (כלל קלח סע' א): "ואף שהתשובה טובה בכל עת, מכל מקום חודש אלול הוא מובחר ומוכן יותר, שמקובל תשובתו משאר ימות השנה, לפי שימים אלו הם ימי רצון מעת שנבחרנו לעם".

סיפר הצדיק הקדוש, רבי צדוק הכהן מלובלין זי"ע מעשה שהיה עד לו, אשר לימד אותו לקח גדול לעבודת ה' בחייו: "היו אלו אב ובנו שחיו בעוני גדול ופסעו

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מו"א ועט"ר מיכאל בן אורה

קלרה חתון בת סלחה

ולרי בן אירנה

גאולה בת בלור

לעילוי-נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה, הלב שמעון בן בחריה. מ"ס צדוק בן נור ומרים בת גליה. גבריאל בן סמינה. שרית שרה בת מריאן. שרית שרה בת ויקטוריה. גלילי הכהן בן כוכבה. תקווה בת פנינה. סופיה שרה בת רוזה. אבלין עדינה בת פרח. ר' אברהם בן ר' סעדיה. עמרון אורי בן יוסף. סאן אמנון בן שרה הי"ד, משה כהן בן נוחה ויוסף. יעקב בן שמחה. טליה מרים בת דינה וחיים. חסיבה בת רינה. יוסף בן נג'יה, יחזקאל בן ג'ורג'י, פרח בת טובה, אירית בת צדיקה, תקוה בת פנינה.

לרפואה, פרנסה והצלחה: מ"א צ.ב.מ. מנשה ואורה אחיאל. א"ה הדר בת נחמה. אורטל חנה בת הדסה וב"ב. פנינה בת שושנה וב"ב. אושרית בת פנינה וב"ב. משה שמואל בן זלדה. מוריה בת רויטל. גאולה בת דבורה. שרה חיה רפאלה בת רחל. יאיר חיים בן ענבל שרה. רוויה בת ולרי.

זש"ק: שולמית בת איריס. יסכה בת מזל. אליס בת פרידה. בת-חן בת גילה רוחמה. הדר בת נחמה. זיווג הגון: אביאל בן רויטל.

סגולות וישועות

חיזוק ליום הדין

1) **כתב 'שער אפרים'** (הל' קריאת התורה): "כל הנזהר מלדבר דברי חול בבית הכנסת בשעת התפילה, בשכר זה הקב"ה ישמרהו מכל צרה וצוקה ומכל נגע ומחלה. ויזכה לראות בנים חיים וקיימים, ויגדלם לתורה ולחופה ולמעשים טובים ואורך ימים. וישלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידיו, ויתנשא בעושר וכבוד, ויתעטר בעטרת חכמים, ויזכה לעלות לרגל עם כל ישראל אחיו שלוש פעמים בשנה, לעבוד את ה' אלוהינו באמת ובתמים."

2) **כתב רבי יהונתן אייבשיץ בספרו 'יערות דבש'**: "המדבר בבית הכנסת, גורם כי מתוך הבל פיו נוצר ענן רוחני המונע מהתפילה של המתפללים לעלות."

3) **כתב אביו של השל"ה הקדוש, ב'צואת יש נוחלין'**: "אל תדברו שיחת חולין בבית הכנסת ואפילו לצורך גדול כי עון גדול הוא מי שמדבר בבית הכנסת וגורם רעה לעצמו האמנם אלם תעשו עצמיכם כאילמים כשתעמדו בבית הכנסת."

4) **כתב הקדוש רבי משה קורדובירו זצ"ל**: "שיב"ה ר"ת שתיקה יפה בשעת התפילה אשר בזכות זה זוכים לאריכות ימים."

האם הוא זועק לעזרה במעמד החברתי בכיתה? האם הוא שבור בגלל חוסר הבנה של החומר הנלמד בכיתה? (דבר שיכול להביא אותו לשיעמום בכיתה ולחפש לעשות שטויות). איך הקשר שלו עם המורה שלו? (לעיתים טוב לילד בחברה וכלימודים, אך אין לו קשר טוב עם המורה, ולכן הוא לא מתפקד ונשבר).

זה דבר שכל הורה צריך לשאול את עצמו, גם אם אין לו ילד שמתחצף: "האם אני מכיר את הילד שלי היטב? האם אני יודע איך הוא בכל מעמד ובכל מסגרת? עד כמה טוב לו?" - אם ההורה לא יודע מה עובר עליו בשלבים אלו, אז הוא פשוט לא מכיר את הילד שלו!.

דעו לכם דבר גדול, אנשים שמאד נפגעים מכל דבר, הדבר מעיד על דימוי עצמי נמוך, ערך עצמי נמוך. ודרך אגב, זה מדהים, אך גם אנשים שאוהבים לפגוע, הדבר נובע גם מדימוי עצמי נמוך, שלכן הוא מנסה לפגוע בשני, בכדי להרגיש שווה.

לכן ילד שתמיד בא להגיד לך: "אמא, האחים עשו לי, ציערו אותי, פגעו בי" - זה ילד שצריך להרים אותו, ולחשוב איך לתת לו הרגשה טובה שהוא שווה. המשך יבוא ב"ה...

הלכות והליכות

שאלה: רציתי להתחזק בחודש אלול בעניין הלכות שבת בדין מלאכת סוחט, ורציתי לדעת מה מותר ומה אסור?

תשובה: אסור להשרות בגד במים, כיוון שיש לנו כלל: 'שרייתו זהו כיבוסו' ונחשב כמכבס את הבגד בשבת. ולכן, אסור להרטיב סמרטוט ניקוי אפילו במים מועטים, כדי לנקות בעזרתו לכלוך שנמצא על כלי או על בגד או על הגוף (וכל שכן שאסור במים מרובים גם משום חשש סחיטה. ואסור לעשות כן אפילו כדי לנקות כלי ובגד שמותר לנקותם במים). כמו כן, אסור לשפוך מים על בגד שתיוק הטיל עליו את מימיו וכן אסור לשרות בגד זה במים.

אולם, בגד/נעל העשויים מעור, גומי או מכל חומר האטום למים ואינו סופג - מותר לתת עליו מים. אך אסור לשפשף צידו זה על זה, או לשפשפו ע"י בגד, וכן אסור לשפשף ידו בחוזקה על הבגד.

צריך אדם להיזהר שבשעה שמנגב ידיו לא תספוג המגבת מים מרובים עד כדי כך שיוכל לבוא לידי סחיטה. ולכן טוב יעשה אם ישפשם היטב זו בזו כדי להסיר את המים שעליהם ככל שניתן, כדי שישארו עליהם מים מועטים לפני שמנגבם במגבת.

מקנח גופו אחר שעשה צרכיו בשבת, יכול לשטוף את גופו במים תחילה ואחר כך ינגב את גופו ב"נייר טואלט". ומכל מקום, אסור להרטיב "נייר טואלט" במים כדי לקנח בו את הגוף, משום סחיטה. מגבונים לחים - מותר להשתמש בהם בשבת ויו"ט אף לגדול ובפרט לקטן, אלא שיזהר לנגב בהם בנחת ולא בחוזק, משום סוחט. (חזו"ע ח"ד).

זו חוצפה! 3

אנו עוסקים כבר כמה שבועות בעניין חוצפה של ילדים, וחשוב לשנן ולזכור כי ילד שמתחצף הוא לא נגד ההורה, אלא הוא מנסה להשיג דבר בעדו, לטובת עצמו. זה כלל אדיר שנותן לנו להביט על הילד בצורה אמיתית, ולא לקחת דברים ללב באופן אישי. וודאי שצריך לעצור את החוצפה באותו רגע, כפי שביארנו בפעם הקודמת, אך לא לחשוב שהוא נגדי וכי הכבוד שלי עומד בסכנה, אלא המבוגר הוא הנורמלי, והילד הוא המנסה להגן על עצמו, אלא שהוא עושה זאת בצורה לא נכונה. כך אני לא נפגע ומצליח לטפל במצב בצורה בריאה ונקיה בלב.

כעת, איך עוזרים לילד בעומק הפנימי? ויכחד מוציאים אותו מהמצוקה שמביאה אותו להתחצף ולהתנהג בצורה לא טובה, ולהביא אותו למקום טוב ונכון?

דבר ראשון, עלינו להכיר טוב את הילד. לא להכיר רק מה שמו ומה הוא אוהב לאכול, אלא להכיר מה עובר עליו: מה מצער אותו, מה מתסכל אותו, מה משמח אותו, ואיך הוא מרגיש בכיתה או בבית.

כשילד מתחצף או מתנהג לא כראוי הוא פשוט זועק לעזרה, ואנחנו צריכים להכיר אותו ולהבין מה הוא צריך!.

זהב לפניך - הרם!

התפילות בחודש אלול: כמה התפלל האדם והתחנן לפני ה' שירחמהו והיאך התפלל. האם הרבה באמירת מזמורי תהילים והתחנן לפני אביו שבשמיים שיקרב את נשמתו ויחוס עליה ועל בני ביתו".

וכן כתב 'שער המלך' (שער א' פ"ב): "ראוי להודיע לכל קהילה ובית כנסת שלא ימושו מן ספר התהילים בכל יום מחודש אלול, ויהא חשוב כאילו עסקו בנגעים ואהלות, וזכות דוד המלך ע"ה יעמוד להם להוציא כאור משפטם לחיים ולשלום".

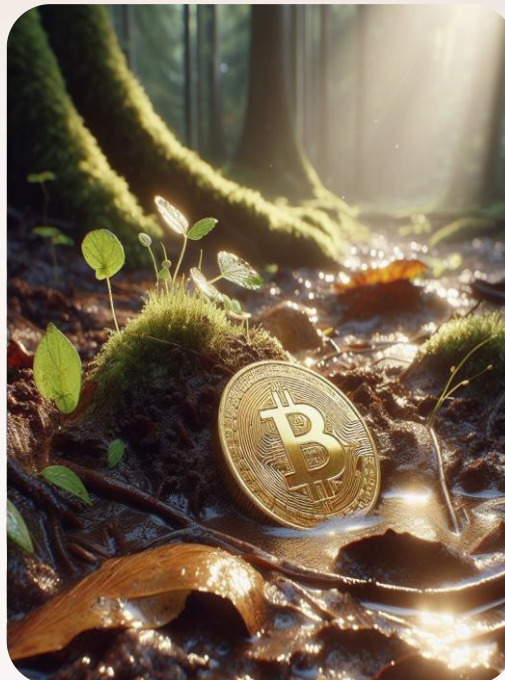
להתכופף כעת למטבעות זהב: עוד מזמור תהילים, עוד שיעור תורה, עוד תפילה בכוונה - וזוכים לכל כך הרבה ברכה מה' לשנה הבאה!.

אלא שכותבים רבותינו ז"ל סוד גדול - יש דבר אחד שהוא עיקר המשפט והבדיקה ביום הדין של ראש השנה. ה' בודק את כל המעשים שלנו השנה, אך יש את הלב של כל הדברים, שהוא עיקר הדין והמשפט. מהו הסוד הזה?...

כותב הגאון הגדול, רבי אהרון קוטלר זצ"ל, ראש ישיבת 'ליקווד בארה"ב ונשיא מועצת גדולי התורה בארה"ב, בספרו 'משנת אהרון: "ומכיוון שמידת הביטחון היא היסוד, הבסיס וההתחלה של כל התורה כולה, והיא תכלית הכל. (להיות בטוח שכל מה שקורה לי בחיים זה מה' ולטובתי. שאילולא זה אתה מקיים מצוות ולומד תורה ללא חיבור אמיתי לאמונה בצור העולמים. וכדברי הגר"א מוילנא שתכלית כל נתינת התורה זה לבטוח בה'). ומכיוון שכן, הרי שמידת הביטחון היא עיקר הבחינה והשפיטה של ראש השנה".

עד כמה אתה כועס שקורה לך משהו לא לרוחך? עד כמה אתה נוקם ורוצה להחזיר למי שציער אותך? - זה עיקר המשפט בראש השנה. להתחזק בקבלה קטנה של אמונה - לפני שאני מגיב, אני משנן שזה ה'....

לא תצטרך לטרוח טרחות רבות על כל מיני תפוחים במשך השנה: השתדלות בריאותית לצאת מהקושי הרפואי שלך, טרחה כלכלית להשיג יותר רווחה ולהצליח קצת לחסוך ולהתעשר, מאמץ לזכות בקצת יותר נחת במשפחה שלך מאשתך והילדים. אלא תזכה שכל חייך יראו אחרת ויהיו מאושרים ורגועים, והכל בזכות התכופות כעת בחודש אלול לזכות במטבע זהב. כעת, אפשר לקרוע כל גזירה קשה ורעה בקלות -

דבר שבמשך השנה גובל בטרחה רבה. כעת ניתן לזכות בישועות רבות בקלות, על ידי קבלה ושינוי מעשה", סיים הצדיק את דבריו.

כמעט חצי חודש אלול מאחורינו, ומי שעוד לא התעורר, זו העת וזו השעה להרים את מטבע הזהב ולזכות בכל הקופה. 'החכם עיניו בראשו' - הוא נותן את כל ההשקעה וההתחזקות בחודש אלול הנמצא סמוך לראש השנה. הקב"ה, האב הרחום והחנן נתן לבניו את חודש אלול בשביל שיזכו במשפט שינקה אותם ממעשיהם בכל השנה, ויזכו להשגות וברכות מרובות.

לכן, אמר האדמו"ר הקדוש, רבי מרדכי מנדבורנא זי"ע לתלמידיו כי עיקר הדין בראש השנה הוא על

המשיכו האב ובנו בדרך, כשהאב מניח לפני הבן בכל כמה מטרים תפוח אדום ועסיסי. כשראה הבן לפתע תפוח האדום מונח לפניו, פניו צהלו וקרנו מאושר, ומיד הוא התכופף בשארית כוחותיו, הרים את התפוח, שטף אותו ואכל אותו בעורגה אחר ברכה מעומק הלב.

גופו החל לקבל מעט כוחות, ולאחר כמה מטרים שוב הניח האב לפני בנו תפוח נוסף, והבן הרים אותו, ניקה אותו והמשיך לאכול בעונג רב. כך עשה על כל 13 התפוחים שרכש".

חתם רבי צדוק הכהן מלובלין את המעשה ואמר לשומעי לקחו: "הייתי עד למקרה זה והשתוממתי עד למאד: "אילו היה הבן חכם ומציית לאביו להרים את המטבע זהב פעם אחת, עם כל הרעב והקושי, הרי שלא היה צריך שוב להתכופף ולהטריח עצמו 13 פעם, בכדי להרים תפוח אחר תפוח. אם היה מתאמץ בזמן הנכון, כשהזהב היה מונח על הריצפה, היה חוסך מעצמו צער רב, ויכל לאכול ולהתפרנס באוכל משובח הרבה יותר מ-13 תפוחים. אך הוא לא השכיל להתאמץ בזמן הנכון".

ואז פנה רבי צדוק לשומעי לקחו ואמר להם: "תלמידיי היקרים", קרא מנהמת ליבו, "כעת, בחודש אלול, הוא הזמן שאבא שלנו, בורא עולם, פונה אל כל אחד מהילדים שלו, ומבקש מהם: "בני היקר, בתי החשובה, תתכופפו כפיפה אחת, אך מכל הלב. תעשה שינוי קטן, מאמץ פנימי של שינוי מכל הלב. דבר קטן של שינוי ותשובה. 'פתחו לי פתח כפתחו של מחט' - פתחו קטן, אך שיהיה אמיתי של מחט. כמו שחוד המחט מעט מכאיב, אז גם אם תצטרך לשנות במשהו אחד קטן, הגם שהוא כואב ומעיף - אך אם תעשה זאת כעת, בחודש הרחמים והסליחות - תשנה את כל הסיפור של חייך לכל השנה הקרובה.

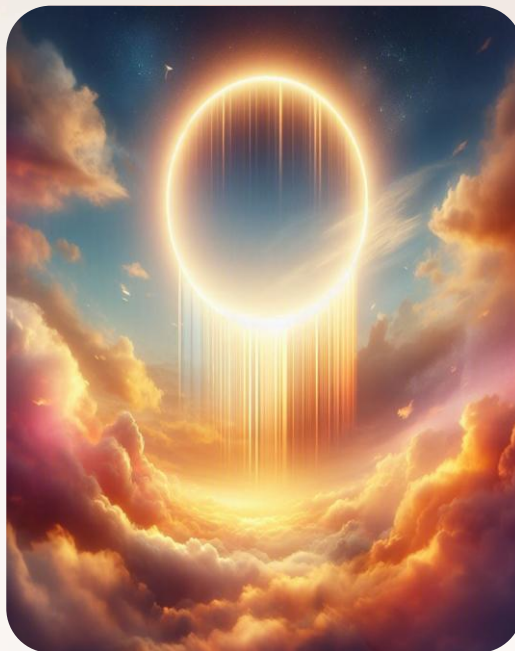
פעם ניגש רבנו ה'חפץ חיים' לאחד ממכריו ושאל אותו אודות מצבו. ענה לו הלה ואמר: "לא היה מזיק אם היה קצת יותר טוב". נבהל ה'חפץ חיים' מדבריו ואמר לו: "מנין לך שלא היה מזיק לך אם היית במצב אחר של 'יותר טוב'. הרי ה' יתברך יודע יותר טוב מאיתנו הכל, והוא רחום וחנון, ורוצה לתת יותר טוב ויכול לתת יותר טוב. ומכיון שה' לא נותן יותר טובה - אז ודאי שכך הטוב ביותר ואין יותר טוב מזה".

הילדים שלך עם האתגרים והקשיים, הפרנסה שלך עם כל המשתמע, הזיווג וההמתנה לישועה - כולם הם הטובים ביותר עבורך, כי איננו חכמים יותר מבורא עולם. וכשהאדם מתלונן, הוא בעצם מראה שהוא היה עושה אחרת ממה שעשה הבורא יתברך בחכמתו וטובתו.

אמר פעם אחת הצדיק בעל ה'אמרי - אמת' זת"ע כי שמע מהצדיק רבי בונים מפשיסחא זי"ע, כי כאשר ניחו על השולחן את ה'חבילות' של הצרות והייסורים, והשמחות והטובות של כל באי עולם על השולחן, ויצא הכרוז משמיים שיכריז: "יש רשות לכל אדם לבחור לעצמו 'חבילה' אחת..." אזי באותו רגע יבחר כל אחד ויתפוס בשתי ידיים את חבילתו שלו, לפי שהקב"ה גדול העצה ורב העלילה נותן לכל אחד ואחת בדיוק נפלא את אשר נצרך לו לטובתו ברוחני ובגשמי, ונותן לו כוחות לצלוח את הניסיונות שצריך לעבור".

חודש של רחמים לשנות את המעשים, ובעיקר להתחזק באמונה וביטחון: לקבל באהבה ביזיון אחד ביום, לא להגיב בכעס פעם אחת ביום, לדבר עם ה' ולהודות לו!.

המטלטל הבא: "אך על דבר אחד ראיתי כי שמים דגש ומקפידים גם בדורות האחרונים שלנו, והוא - על אמונת האדם בה', לבדוק האם בוכה ומתלונן על קליפת 'אם הייתי': אם הייתי יוצא בזמן - לא היה קורה לי את זה. אם הייתי משקיע כשהציעו לי - היום הייתי עשיר. אם לא היה לי מורה או הורה כזה - היום הייתי מגיע רחוק. שכל זה הוא כפירה גדולה ויצר הרע גדול שמתלבש בעיקר בדורות האחרונים", אמר וסיים הצדיק את דבריו.

בדור האחרון לא מדקדקים עם בני האדם כפי שעשו בעבר, אלא כל מעשה גדול וחשוב בשמיים, אך עניין האמונה מדוקדק וחשוב בשמיים, בעיקר בדור האחרון. אין לחשוב: 'אם הייתי לומד לימודים - היום הייתי מוצלח ועשיר. אם הייתי גדל בסביבה אחרת - אני וילדיי היו נראים שונים. לא! ממש לא! היכן שה' שם אותך, ומה שעשית - זה אך ורק רצונו יתברך, ברוחני ובגשמי, ואחרת - זו כפירה גמורה!.

ואם זה ה' עשה זאת, הרי שזה לטובתי. השני רק בובה ושליח ה'! אין קבלה וחיזוק יותר גדול מזה לראש השנה!.

מספרים על הגאון הקדוש בעל ה'באר מים חיים', רבי חיים טירר מצ'רנוב'ץ זצ"ל (הקבור במערה סמוך למרן הבית יוסף, שנפטר לפני כ-200 שנה) כי בסעודה שלישית של שבת קודש, בעודו מוקף בתלמידים רבים שבאו לשמוע דברי תורה והתעוררות מפיו, עשה הצדיק 'עליית נשמה'. צדיקים מיוחדים היו יודעים לעשות 'עליית נשמה', בה היו משתמשים בשמות קודש ומצליחים לשוטט בהיכלות עליונים בשמיים בחיי חיותם ולראות מהנעשה בגנוי מרומים.

לאחר דקות ארוכות התעורר רבי חיים מצ'רנוב'ץ בהתרגשות נוראה ואמר לתלמידיו שהקשיבו בשקיקה: "דעו לכם, כי עמדתי כעת בעולם העליון, עולם הנשמות, וראיתי שם נשמות רבות שהיו כבר בעולם הזה, ועומדות כעת לרדת פעם נוספת לעולם. אותן נשמות בכו ללא הרף ולא רצו שוב לרדת לעולם שלנו, המלא וגדוש בקשיים וניסיונות, נפילות ועבירות. עד שלפתע, השיבו להם מלאכי מרום ואמרו: "אל תיראו ואל תעצבו, לפי שבדורות הללו יותר קל לעבור את העולם בשלום, מאשר בדורות קודמים. ומדוע? לפי שכל מעשה קטן ופעולה פעוטה בדור הזה - עושים רושם גדול ונורא בשמיים. ולמעלה לא מדקדקים עם בני האדם בדורות הללו כפי שדקדקו עם הדורות הקודמים, עקב 'ירידת הדורות'".

ואז עצר רבי חיים ואמר את המשפט

ההקדשה המרכזית

העלון מוקדש לרפואה והצלחה: תמר בת אורטל, ציונה בת שרה, שלמה בן אלה, אלונה בת פלינה, רימה בת רינה. זיווג הגון: הודיה בת מירב, דוד בן סיגל שפרה, מיכל מרים בת לימור. לע"נ: מברוקה בת בובה, ניסים בן סניורה

העלון להצלחת התורם בעילוי שם לרפואת שרה תהילה הדסה בת כוכבה

דיון משפחתי

רב גדול כיבד את תלמידו בהשתתפותו בחתונתו, וכשבא לצאת, הודיעו להב כי ברגע שהרב יצא יסירו את מחיצות הריקודים. האם עליו להישאר? ומה הדין אם יש לו שיעור למסור? והערב נא!

תרומה לעלון לזיכוי הרבים

בנק פאזי (52) סניף 188. חשבון 58-58-74
לכתוב עבור עלון טוב לחסות בה". ישנו החזר מס

החידה! ?
השבועית
היכן מצוינו דבר שנעשה
מוקצה ביום שישי, אף

שהציבור עדיין לא קיבל שבת?

(אז טעמו) וזו חומה לזכר
- עשה צדקה אצלם ששם 'הנה' וזוהי עזרה
לזכרם ולזכרם (לזכרם) וזוהי עזרה

העלון מוקדש לעילוי נשמת אסתר
בת מסעודה ויצחק בן גרסונה ת.נ.צ.ב.ה